

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

Číslo 18

29. dubna 2007

Cena: 6 Kč

O BUDOUCNOSTI PRAŽSKÉ DIECÉZE ROZHODUJE DIECÉZNÍ RADA

Usnesení ústřední rady týkající se osoby Mgr. Karla Bicana bylo ještě týž den i ve dnech následujících publikováno prakticky ve všech médiích. Fakt, že naše církev složitou situaci řeší, byl většinou sdělovacích prostředků i našich členů přijat pozitivně. O situaci v pražské diecézi teď rozhodne diecézní rada, která zasedala 25. dubna. O výsledcích jednání budeme čtenáře průběžně informovat. Bratr patriarcha zaslal členům diecézní rady před jednáním dopis:

„Vážené sestry a vážení bratři, obracím se tímto svým dopisem na vás jako na členy diecézní rady, kteří nesete významným dílem odpovědnost za prozíravé řešení situace v pražské diecézi v souvislosti s případem bratra biskupa Mgr. Karla Bicana. Ačkoliv hlavním záměrem mého dopisu je vyjádřit se k otázkám duchovní správy, jak to vyplývá z mé celocírkevní služby (Ústava čl. 58, odst. 1), přesto považuji za potřebné podat nejprve informace k objasnění usnesení ústřední rady s č.j. 2.00/79, kterým **prozatímně suspenduje bratra Mgr. Karla Bicana, biskupa pražské diecéze, ze všech jeho církevních funkcí a služeb** (vyhlášené v Úředních zprávách č. 1 ze dne 14. 4. 2007).

Odvolání z funkce biskupa je možné podle řádů naší církve nikoli výlučně diecézním shromážděním, jak uvedl ve sdělovacích prostředcích a ve své mailové zprávě ze dne 15. 4. 2007 Mgr. Karel Bican, ale také na základě rozhodnutí Církevního kárného výboru (Ústava, čl. 65 odst. 8). Ústřední rada Církve československé husitské obdržela dne 12. 4. 2007 vyrozumění Církevního

kárného výboru, že **probíhá kárné řízení s Mgr. Karlem Bicanem**, pražským biskupem (Ústava čl. 37 odst. 1 písm. a) a členem ústřední rady (Kárný řád čl. 2, odst. 3, písm. a). Toto kárné řízení probíhá podle řádů naší církve včetně jeho slyšení, ke kterému bude pozván.

Usnesení ústřední rady je tedy dočasné, prozatímní a vychází z požadavku Církevního kárného výboru podle Jednacího řádu kárných výborů § 9. I v této neobvyklé situaci je nutné se řídit řády, které na takovou možnost pamatují. Jedná se o **zastupování dočasně nepřítomného biskupa** (Ústava čl. 33, odst. 4). Proto na nejbližší schůzi diecézní rady je třeba pověřit toho, kdo funkci zástupce biskupa v běžných záležitostech duchovní správy diecéze bude vykonávat. Ústava stanoví, že **tímto zástupcem biskupa může být pouze farář – člen diecézní rady nebo vikář**. To jsou základní podmínky stanovené Ústavou, neboť se nejedná o správce diecéze s požadavky volitelnosti pro funkci biskupa, nýbrž pouze o dočasné zastupování farářem zvoleným do diecézní rady nebo vikářem, tedy do doby dořešení v kárném výboru.

Je třeba vést k jednotě a usmíření pražskou diecézi, kterou Mgr. K. Bican svým jednáním rozdělil na nesmiřitelné tábory.

Z tohoto důvodu je moudré, aby diecézní rada světila tuto dočasnou funkci v duchovní správě diecéze takové osobnosti, která dokáže hledat cesty k jednotě v pražské diecézi, ale i otevřeně komunikovat s ostatními orgány celku husitské církve.

80. výročí založení místní náboženské obce oslavili v Tuchoměřicích 15. dubna. Pozvání přijal a bohoslužbu vykonal bratr patriarcha Tomáš Butta. Mezi hosty jsme dále přivítali např. i faráře místní římskokatolické farnosti Jana Wojnara, naši sestru vikářku Jarmilu Kučerovou a bývalého faráře v Tuchoměřicích prof. Zdeňka Kučeru. Po bohoslužbách následovala přátelská diskuse u pohoštění, které připravil tým bratří a sester pod vedením předsedkyně rady starších, sestry Heleny Kokešové. Děkujeme všem zúčastněným a přejeme naší náboženské obci mnoho dalších let. **Foto: Ivo Vacík**

Vzhledem k tomu, že se jedná o záležitost duchovní správy a její zajištění v pražské diecézi ve velmi složité situaci, nemohu se jako patriarcha zříci odpovědnosti za její spoluřešení v bratrském a otevřeném rozhovoru spolu s vámi.“

Mgr. Karel Bican se k usnesení ústřední rady okamžitě vyjádřil e-mailem: „Prozatím informativně sděluji toto své stanovisko k suspensi: funkce biskupa je podstatou svého statutu funkcí volenou, nikoli tedy jmenova-

nou. Analogicky např. s funkcí poslance či senátora lze proto konstatovat, že získaný mandát na určené volební období je možné v jeho obsahu limitovat pouze tím orgánem, který ho volbou uděluje a z právního principu mu rovněž může výkon touto volbou získaného mandátu oktrojovat. Z uvedého rozkladu jasně vyplývá, že ani Církevní kárný výbor, tím spíše pak ústřední rada nemohou mandát biskupa omezovat či dokonce pozastavit jeho výkon. Jediným takovým orgánem je diecézní shromáždění. Aktuálně budu sice akceptovat usnesení ústřední rady, ovšem paralelně využiji adekvátní právní mechanismy k jeho následné anulaci.“

Závěrem uvádíme citace řádů, jimiž se církevní orgány při řešení situace řídily:

Ústava

Článek 65, odst. 8: Zvolený člen církevního orgánu, popřípadě celý církevní orgán, může být před uplynou-

tím funkčního období odvolán usnesením církevního orgánu, který jej zvolil; odvolání biskupa nebo patriarchy se řídí samostatnými ustanoveními této Ústavy (čl. 30 odst. 4, čl. 52 odst. 4) s výjimkou rozhodnutí Církevního kárného výboru podle Kárného řádu Církve československé husitské.

Jednací řád kárných výborů § 9. Prozatímní suspense.

Kdyby ponecháním kárně stíhaného ve výkonu funkce nebo úřadu během kárného řízení byl podstatně ztížen jeho průběh nebo byly ohroženy zájmy církve, může kárný výbor usnesením svého pléna podle § 3 odst. 4. tohoto řádu požádat příslušný církevní orgán o prozatímní suspensi kárně stíhaného. Církevní orgán provede suspensi do 15 dnů od doručení žádosti kárného výboru. Po dobu suspense může církevní orgán kárně stíhaného pověřit úkoly na jiném místě. **(red)**

CHARTA OECUMENICA

Obdržel som už druhýkrát otázku, ako predseda legislatívno-právneho výboru, aké je moje stanovisko k tomu, že bola podpísaná Charta Oecumenica. Moje stanovisko je jednoznačné: Takto závažný dokument nemôže podpísať nikto z cirkvi bez toho, že by prebehla diskusia. Tá v tomto prípade neprebehla, došlo teda ku kráteniu práva riadne sa k Charte vyjadriť a súčasne zaujať stanovisko. Stalo sa. Na tejto skutočnosti sa nedá nič meniť, ostáva poučením pre budúcnosť. Charta Oecumenica je dielko, ktoré sa na prvý pohľad javí, že je ďalším stupňom k zblíženiu cirkevných vzťahov - čo by bolo dobre, avšak len do chvíle, keby nešlo len o píhu aklamáciu dobrých vzťahov.

Čo ma oprávňuje k tomuto konštatovaniu?

1. Pri obnove husitskej tradície v českom národe - vznik Cirkvi československej, boli všetci protagonisti - počínajúc dr. Karlom Farským a končiac prof. Spisarom - exkomunikovaní. Asi 250 kňazov bolo exkomu-

nikovaných. To predsa nie je možné mlčky prijať. Pred podpisom zmluvy Charta Oecumenica mala byť najprv otvorená táto otázka. Naši cirkevní učitelia sú stále ešte v tomto postavení. Preto je dôležité vyriešiť najskôr túto páľivú otázku.

2. Dnes ráno - t. j. v nedeľu na "Hod Boží velikonoční" som zhruba o 8. ráno pri prechode českých a slovenských hraníc počúval rádio Lumen (slovenské kresťanské rádio). Dýchol na mňa kresťanský stredovek. Počul som, že jediná pravá cirkev, ktorá nesie všetky obdarovania, všetky pravé sviatosti, je cirkev katolícka. Rečník zabudol konštatovať, že rímsko-katolícka. Potom sa zmienil, že ak existujú iné cirkvi, sú to cirkvi, ktoré sa odštiepili, čo je hriech. Zabudol povedať, že všetky reformačné a protestantské cirkvi sa od rímsko-katolíckej cirkvi odlúčili pre ťažké historické previnenia práve Rímsko-katolíckej cirkvi. Pripomenul, že Ježiš chcel len jednu cirkev. Pripomenul, že jediní správni nasledovatelia a nositelia tradícií sú oni. Mal

som za to, že počúvam prejav kňaza pred II. vatikánskym koncilom. Nemám pocit, že by cirkev, ktorej som členom, bola cirkev nižšej kategórie. Aj tu dochádza k momentu, kedy by sme si mohli pred podpisom vyššie zmienenej zmluvy vyjasniť aj tieto stanoviská.

Ktorékoľvek cirkvi, vrátane našej cirkvi, sú účastníci prvej prvokresťanskej cirkvi, ktorú založil Kristus. Jedná sa o rozštiepenie cirkvi pre ľudský hriech. Ten hriech nespočíva v tom, že sa rozštiepili, ako sa to snaží Rímsko-katolícka cirkev implementovať, hriech je v tom, že život vládnucej cirkvi bol veľakrát pochybený a bez schopnosti vlastnej nápravy - pokánia. Preto sa museli niektoré hlboko hľadajúce časti cirkvi odštiepiť, aby mohli vykonávať pravé evanjelium.

Aj tu je potrebné najskôr si vyjasniť a formulovať pozície - nejde o konfrontáciu, a až potom podpísať akúkoľvek ďalšiu úmluvu.

Jan Hradil

PŘEKROČME SVŮJ VLASTNÍ STÍN!

Náš život plyne tradičním zaběhnutým způsobem. Tu a tam nás něco udiví, někdy i přímo šokuje, zprávy z okolního světa nebývají nejradostnější. Také ve vlastních řadách to občas vře, ale ani v přírodě není jednotvárné počasí a každou radost bychom správně neprožili bez předcházejících útrap nebo zklamání.

Máme - jako početné a svým způsobem nezastupitelné společenství víry - velkou možnost. Každý čas před námi doširoka otevírá dveře k vlastnímu pokání a vyznání vin a hříchů. Už v tom je obrovská radost. Vyznáváme-li totiž své hříchy, uznáváme Boží existenci, přiznáváme se k Pánu jako ke svému Otci a máme naději na odpuštění a budoucí pozhnání.

Ježíš - Boží Syn - nepřišel, "aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něj spasen." (J 3,17) - Prožíváme-li určitou nepříznivou skutečnost, všichni společně se máme podílet na její změně. Ne však odsouzením, ale společnou lítostí! Každý z nás nese menší, stejnou či větší vinu, a správně vidí a posuzuje jedině Bůh. A nikdo sám sebe ani druhé nezachrání zradou, pomlouváním či nelítostným

Dokončení na str. 3

Pojďme na to s vervou

V dnešní době začíná převládat syndrom "zdomácnění". Lidé se stále víc snaží navodit atmosféru domova bez ohledu na to, kde se nacházejí. Na tom není nic špatného. Naopak, to člověka často pozitivně stimuluje a uklidňuje. Je tu však problém. Lidé, kteří takovýmto syndromem netrpí. Oni totiž všechny životní aktivity vykonávají v blízkosti svých domovů, a proto ani necítí potřebu někde něco zdomácnět.

Mnozí vychovatelé a učitelé konstatují, že studenti mají stále víc problémů s jednotou a soudržností. Zakládání stále většího množství vysokých škol a místních středních škol způsobuje, že úměrně roste i počet těch, kteří nemusí bydlet v internátech a na kolejích. Tito studenti se pak většinou ani nepodílejí na studentských aktivitách, čímž trpí celá škola. Proto jednou z podmínek studia na amerických středních a vysokých školách je snaha, aby se každý student zapojil alespoň do dvou mimoškolních společenských aktivit. Takto dostává každý student stejnou možnost zapojit se do života školy.

Podobný jev nastává i mezi návštěvníky bohoslužeb. Víme, že u těch, kteří se vůbec nebo jen zřídka zapojují do života sboru, skřípe pocit sounáležitosti. U nich je větší pravděpodobnost, že jejich těžkosti a trápení narostou do gigantických rozměrů, což otřese jejich vírou tak, že dokonce opouští společenství.

At' se nacházíme kdekoliv či patříme kamkoliv, nebuďme jen pasivními účastníky a přijímateli toho, co nám společenství poskytne. Místo toho se snažme, abychom i vlastní aktivitou přispívali k vytvoření lepší atmosféry. Aby se v naší blízkosti lidé cítili příjemně. Jako doma.

-czka

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Nedůvěřují nám? Patrně nečiníme skutky svého Otce.

Časový údaj ve 22. verši zřetelně odděluje obě části 10. kapitoly Janova evangelia. Mají sice společný motiv pastýře a ovcí, ale leží mezi nimi časový odstup asi čtvrt roku a vane z nich rozdílné ovzduší. Jestliže v první části kapitoly je spíše řeč „o ovcích i o pastýři dobrém a nesvědčícím“, pak v druhé části jde hlavně o „rozmlouvání Páně se Židy ve sloupoví Šalomounově a o zjevnou jejich zlost proti němu“ (podle záhlaví v Kralické Bibli).

Nejstarší dochovaná část z původního Šalomounova chrámu zbudovaného za příbytek Hospodinův je zvláště vhodným místem k tomu, aby představitelé staré církve mohli položit Ježíšovi tak zásadní otázku, jakou je otázka „jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně“. Ani slovy ani činy Páně se však nedali přesvědčit, aby v něho uvěřili.

Víru může způsobit jen Duch svatý a člověk se nemá zvolně uzavírat před jeho vlivem. Není pak divu, že Pán odchází od zatvrzelých skeptických odpůrců jinam (vv. 39-40) mezi prosté lidi, kteří mají dobrou vůli ho přijmout, „a mnoho jich tam v něho uvěřilo“. Časovost této zvěsti je jasná, netřeba ji rozvádět.

Vstup: Ž 23 nebo Ž 100,3-4a

Tužby:

2. Abychom rádi a vděčně hlasu svého Pastýře naslouchali, jeho slovem se živili a nikdy se ho nevzdávali...

3. Abychom se svévolně na bludné cesty neuchylovali, ale poslušně se Ježíšovu láskyplnému vedení podrobili...

Epištola: Zj 7,9-17

Evangelium: J 10,22-30 (raději J 10,22-42)

K obětování: Žd 3,12-14

K požehnání: J 6,37-39 nebo Zj 14,1-3

Modlitba:

Děkujeme, nebeský Otče, že jsi nás nenechal sobě samým, abychom bloudili a směřovali k záhubě, ale že jsi nám poslal na pomoc nejlepšího Pastýře a Dárce věčného života. Kéž tvůj svatý Duch posiluje naši jistotu víry, že nám pro Pána Ježíše, tvého Beránka, který snímá hřích světa, chceš odpustit naše zpronevěry a přijmout nás na milost, aby nás už nic nevytrhlo ze tvé mocné i laskavé ruky. Prosíme, rozmnožuj na tomto světě řady těch, kdo uvěřili v Ježíše Krista a těší se z jeho spásy! A rač nás vést i nadále pravou cestou až tam, kde se věrní na věky radují ve tvé blízkosti.

Vhodné písně: 30, 56, 61, 71, 79, 143, 188, 190, 289

ZAPOMÍNÁME NA SYNA ČLOVĚKA

Ale Ježíš si je zavolal a řekl:

„Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují.“

Ne tak bude mezi vámi:

kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem;

a kdo chce být

mezi vámi první,

buď vaším otrokem.

Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“

Matouš 20,25-28

Je již po největších křesťanských svátcích, a tak těchto několik řádků je vlastně už jen reminiscencí na uplynulé dny. Kolik jen slov zaznělo z kazatelen o tom, jakou obětí pro nás Syn člověka přinesl. Hezky se to poslouchá, ale – mně v této souvislosti napadá, kolik toho dokážeme světu, společnosti, svým bližním přinést my sami. Moc toho není a přemýšlím-li proč, napadá mne, zda to není tím, že se dokážeme tak málo radovat ze své víry. Jako by nás břevno Kristova kříže až příliš ohýbalo. Listujíc knihou knih, zastavil jsem se u dvou míst Matoušova evangelia. Jednak je to podobenství o ztracené ovci (18,10-13) a žádost synů Zebedeových (20,25-28). Že tu není souvislost? Ale je a doslova, jak říkají právníci, "souvislost příčinná". V dnešních dnech, kdy je na naši

církev útočeno zvenčí a my k tomu svými skutky uvnitř církve ochotně dodáváme municí, ve dnech, které jsou doslova nabitý nejistotami, to téměř vypadá, že nám tu zůstává jistota jediná – Kristus. A to je skutečně jistota nad všechny jistoty ostatní, zejména nad ty, které s rozkladem společnosti a díky odklonu od tradičních hodnot tají jako snůh na slunci.

Ale vědomí této jistoty v Kristu je důvodem k tomu, abychom si i při všech strastech tohoto světa zachovali radostnou mysl, nechmuřili tvář prodchnuti radostí z víry, radostí Ježíšovou. Pokud jsem zmínil 25. až 28. verš 20. kapitoly z Matoušova evangelia, asi by se slušelo citovat ještě z téhož o několik veršů dále: Když vycházeli z Jericha, následoval ho velký zástup. A hle, dva slepí seděli u cesty; když uslyšeli, že jde kolem Ježíš, začali křičet: „Smiluj se nad námi, Pane, Synu Davidův!“ Zástup je napomínal, aby mlčeli, ale oni křičeli ještě víc: „Smiluj se nad námi, Pane, Synu Davidův!“ Ježíš se zastavil, zavolal je a řekl jim: „Co chcete, abych pro vás učinil?“ Odpověděli mu: „Pane, ať se otevrou naše oči!“ Ježíš pohnut soucitem, dotkl se jejich očí, a hned prohlédli; a šli za ním.

Z hlediska účastníků této události to byl nevídaný zázrak. A jak bychom na takovouto událost na-

hlíželi asi dnes? Dnes jako bychom se spíše báli, jen aby se náhodou Ježíšova milost našich očí nedotkla. Mohli bychom vidět nejen to, co jsme učinit mohli, avšak neučinili, ale také i svou duševní bídu. A tak raději ostošest citujeme Písmo, hovoříme o Ježíši jako o Divotvárci a Synu Božím, zapomínáme však ale že on se též nazýval Synem člověka. Že nestál a nestojí vysoko nad starostmi i radostmi svých bližních, že je dokázal žít s nimi – ať už na svatbě v Káni, či při uzdravení posedlého chlapce.

Mysleme na to, pokud tvrdíme, že nás víra obdarovává. Ono je to hezké být obdarován. Co je však do daru, který si "chrtím" sám pro sebe a nedokáží se z něj radovat? Necítíme se náhodou daleko lépe, můžeme-li obdarovat? Je totiž mnohem víc být podílníkem na tomto daru ve smyslu obdarovávat, než být obdarován. A to i tehdy, když to znamená zanechat osudu svých devadesát devět jistot a jít tam, kde zrovna nekyne naděje na zjevný úspěch. I Syn člověka nechal svých devadesát devět jistot zaběhnuté tesařské živnosti a vydal se na putování džunglí lidské malosti, zloby, sobectví a lhostejnosti. Vydal se na cestu, která z pohledu mnohých - tehdy i dnes - byla a je nesmyslná.

Šel za naší spásou.

Stanislav Kubín

Nad Písmem

PROČ MÁME JÍT ZA PÁNEM JEŽÍŠEM? J 10,22-33

Dnešní evangelní čtení nás přivádí do jeruzalémského chrámu, kde se shromáždil lid k slavnosti posvěcení chrámu.

Přichází i Pán Ježíš a ve sloupoví Šalomounově učí zástupy. Ježíšovi odpůrci chtějí slyšet z jeho úst jasnou odpověď, zda je Mesiáš, zda je Kristus. Neuvěřili jeho slovům, když mluvil o jednotě s Otcem a z nichž vyplývalo vědomí Božího synovství, nevěřili ani jeho skutkům, ani dalším svědectvím o něm, protože nepatřili k jeho ovcím. Věřit v něho mohou jenom ti, kterým je to dáno od Boha.

Ježíšovi protivníci v něho nevěřili a jejich lstivá otázka byla jen úskočnou pastí, aby ho v řeči polapili a měli záminku vydat ho na smrt, jak se taky za několik dní stalo.

Stejně jako farizeové počínají si dnešní odpůrci Ježíše Krista. Nechtějí slyšet Ježíše, který hovoří o nesobecké lásce, odříkání pro druhé a dokonce o oběti.

Oni se cítí soběstační, chtějí patřit sami sobě. Místo Boha, místo Krista mají své modly – mamon, počítače, auta, televizory, drogy a podobně. Myslí jen na věci časné – na peníze, moc a slávu.

I když získají, po čem touží, nakonec stejně nic nemají. Jestli v tomto pozemském životě je odplata nezasáhla, na věčnosti je Boží spravedlnost nemine.

Docela jinak je tomu ve vztahu Ježíše a jeho ovcí. Pán Ježíš říká, že zná své ovce, naznačuje tím svůj

osobní vztah k nim. Na každé z nich mu záleží, všechny jsou pro něho cenné, žádnou neupřednostňuje a také žádnou nepřehlídí. Ovce mu důvěřují, znají jeho hlas, vědí, že mohou na něho spoléhat. V jeho blízkosti se cítí v bezpečí.

I my jsme ovcemi jeho stáda. Uvědomujeme si, koho v Kristu máme? Právě v dnešní době, kdy se zdá, že celé lidstvo a celá civilizace jsou jedním velkým pokusem obejít se bez Krista, kdy si člověk myslí, že sám sebe spasí, že se zachrání bez Krista, projevuje se, že je to jistá cesta k sebezničení.

Nikdo nemůže dát člověku lepší cíl, lepší smysl života, než mu dal Jeho Stvořitel. Kristus zná tu cestu, která vede do života věčného. On je naše jediná záchrana. On chce všechny shromáždít kolem sebe, chránit je, pomáhat jim a nakonec je uvést do Boží naruče.

S Ježíšem je každému dobře. V jeho blízkosti se mění zármutek v radost, bolest ustupuje, smrt je přemožena. Láska Kristova je tak veliká, že ji neodradí žádný hříšník, za všechny hříšné obětuje Ježíš svůj život, aby je zachránil před věčnou smrtí.

Všechno, co Ježíš jako dobrý pastýř říká a činí, platí i pro jeho církev, která je jeho tělem. Církev – to jsou věřící, kteří přijímají Krista za svého Pána, kteří mu naslouchají, vnímají ho ve svém svědomí, kteří s ním hovoří na modlitbách. U Krista hledají odpovědi na základní otázky života. Nestačí jen, abychom

Kristu naslouchali, ale je třeba pomáhat druhým, aby i oni toužili slyšet Ježíše.

Tak jako Ježíš pásal své ovce slovem, příkladem a nakonec sebeobětováním, i my máme přivádět ovce k pastvě Božího slova, svým životem stvrzovat hláсанé slovo a nebat se sebezapření a oběti.

Budme dobrými pastýři, ale i pokornými ovcemi, které tělem i duší, v životě i ve smrti náležejí svému Pánu Ježíši Kristu, který za nás život položil.

Věra Majerová

**Hospodine,
děkujeme ti,
že jsi nám poslal
svého nejmilejšího
Syna
Ježíše Krista
jako dobrého pastýře.
Dej,
abychom vnímavě
naslouchali
jeho hlasu
a dali se jím
v pokoře
a poslušnosti vést.
A také prosíme,
dej,
abychom i k sobě
navzájem
byli laskaví,
vnímaví k potřebám
druhých
a ochotní si
vzájemně pomáhat.
Amen**

PŘED 45 LETY ZEMŘEL PROF. F. M. HNÍK

František (Maria) Hník se narodil 9. února 1905 v Úpici na Trutnovsku. Po gymnaziálním studiu v Hradci Králové (1915-21) a v Rychnově n. Kn. (1921-23) zkouškami uzavřel též dvouleté studium na Vyšší škole sociální péče. Vysokoškolská studia konal v letech 1923 až 1927 na filosofických fakultách UK v Praze, německé univerzity v Praze a Masarykovy univerzity v Brně, kde také dosáhl r. 1927 doktorátu filosofie. V tomtéž roce se oženil s Marií roz. Urválkovou; spolu měli dvě děti, Pavla a Tomáše. Rok 1927 byl pro něj vůbec velmi významný: vstoupil do Církve československé, byl vysvěcen na kněze a byl mu svěřen úřad faráře v Náchodě. Souběžně s tím se vzdělával na Husově fakultě a v Bohoslovecké koleji ČČS. (Duchovensky působil v letech 1935-36 též v Praze Podolí a Braníku.)

Z Náchoda byl povolán do církevního ústředí, aby tu od r. 1931 zastával funkci tajemníka, s patriarchovým pověřením zejména pro mezicírkevní a zahraniční styky. S tím mj. souviselo jeho další prohlubování teologických studií. Jako stipendista ministerstva školství získal hned v r. 1931 magisterský titul na Meadville Theological School, Chicago/USA. Hostoval též ve Velké Británii na Manchester College v Oxfordu, resp. na univerzitách v Londýně a Birminghamu. Tak se připravil k habilitaci na tehdejší Husově čs. evangelické fakultě bohoslovecké v Praze, na níž se v roce 1936 stal docentem křesťanské sociální etiky. (Průpravou mu bylo mj. vyučování psychologie a sociologie náboženství na dočasné Vysoké škole bohovědné ČČS v Praze.)

Udržoval živý kontakt s rozvíjejícím se ekumenickým hnutím. Účastnil se mj. konference Světové federace křesťanského studentstva v Manchesteru, Mezinárodního kongresu pro pokrok náboženství v Praze, konference Svobodného křesťanství (IARF) v Kodani, konference Aliance pro pěstování mezinárodního přátelství prostřednictvím církví, až i pokračující Světové konference pro praktické křesťanství v Oxfordu...

V kritickém roce 1938 nacházel se F. M. Hník v Anglii, kam byl povolán hostovat jako profesor křesťanské sociologie na své Manchester College v Oxfordu. Tam jej i s rodinou zastihla okupace ČSR a následná válka. Dal se k dispozici velvyslanectví v Londýně a zahájil sérii přednášek o Československu po celé Anglii a Skotsku. Vydával dokonce časopis *The Spirit of Czechoslovakia* (Duch Československa), do něhož přispívali vynikající členové tamějšího rodícího se zahraničního protinacistického odboje a vlivní angličtí přátelé. Z jeho podnětu byla 6. července 1940 (na pamětní den Husův) založena Společnost anglo-československého křesťanského přátelství; předsedali jí arcibiskupové z Canterbury dr. Temple, resp. dr. Fisher, a Hník byl tu čestným jednatelem. (Čestný doktorát mu udělila univerzita v Aberdeenu.) Téhož roku, po ustavení exilové vlády v Londýně, byl povolán do ministerstva zahraničních věcí a vedl tam až do konce války oddělení pro kulturní styky. V té funkci měl co do

činění i s Královským institutem pro mezinárodní záležitosti.

Domů, do vlasti, vrátil se F. M. Hník v dubnu 1945 přes Moskvu spolu se Státní radou československou; byl osobním tajemníkem náměstka předsedy vlády Josefa Davida. Vzápětí byl jmenován (a to se zpětnou účinností od r. 1939) řádným profesorem; podílel se na krocích k obnovení činnosti Husovy československé bohoslovecké fakulty v Praze a stal se hned jejím děkanem. Bylo přirozené, že se podílel na sněmech své církve v letech 1946 a 1947.

Kritickým pro jeho život se stal rok převratu 1948. Musel se rychle přizpůsobit, měl-li se jako jeden z mála "západních emigrantů" vyhnout nové emigraci nebo skončit v komunistických vězeních. S těžkým srdcem se loučil se svým Sorokinem, Niebuhrem a dalšími nyní zakázanými sociology a teology, aby projevil své pochopení pro "nového ducha doby". Jeho kolega M. Kaňák vyjádřil to, myslím, nakonec dost výstižně: "Nejednou se na své cestě bludištěm otázek a problémů třeba i zmýlil a nesl tíhu a bolest takového omylu sám na sobě za mnohé." To se má v budoucnu ještě jednou až tragicky ukázat.

Před tím ovšem se F. M. Hník za podpory svých teologických kolegů zúčastnil příprav k založení samostatné Husovy československé bohoslovecké fakulty, na níž se stal profesorem pro sociální etiku a jejímž se opět stal děkanem (1950-52). Těšil se pro svou dobrosrdečnost lásce svých studentů, nicméně dennodenně nepřestával žít v obavách o sebe a svou

rodinu. V září roku 1954 skončil své biskupské služby v olomoucké diecézi František Sedláček a odešel do důchodu. Počali se tu míhat různí noví kandidáti, z nichž ovšem někteří nevyhovovali církvi, jiní pak státu. A tu se zrodila idea, že novým biskupem by se měl stát někdo zvenčí, nejlépe některý z dosavadních profesorů fakulty. Patriarcha F. Kovář vyhlédl k tomu F. M. Hníka. (Proslýchalo se, že to má být cesta k jeho nástupnictví v patriarchátu. Bylo to rozhodování riskantní, neboť státní politika se kloubla k proticírkevní represí; prosakoval i záměr spojit diecézi olomouckou s ostravskou, který se následně také uskutečnil.) Hník váhal, a to tím spíše, že hned zpočátku uplatňovali proti jeho kandidatuře někteří tamní duchovní i politicky krajně nebezpečné argumenty a vzkazovali mu, že "do dvou let stejně zkrachuje". Nakonec přece jen opustil své poměrně bezpečné místo učitele, a to s příslibem Státního úřadu pro věci církevní, že půjde jen o dočasnou dovolenou s možností návratu.

V lednu 1956 byl právoplatně zvolen za biskupa. Nicméně již po roce přicházely ze strany podněcované lokální státní správy další výtky vůči němu a úvahy o jeho výměně. Napětí a spory zevnitř i zvenčí postupně gradovaly. Jakmile Sekretariát pro věci církevní ministerstva školství převzal argumentaci, že "vzhledem ke své rázné mentalitě olomouckého duchovenského sboru je tam Hník stále cizí", nabídl biskup svou rezignaci s tím, že by se vrátil na svou fakultu. Na to ovšem jeden z geniálních refe-

rentů SVC bezostyšně prohlásil, že "MŠK by považovalo za neodpovědné, kdyby církev exponovala biskupa dr. Hníka při jeho zdravotním stavu na Husovu fakultu, kde stále stoupá nárok na učitele...", aby pak zřetelněji dodal, že "není naprosto naděje na rozšiřování profesorského sboru". Koneckonců nemocného biskupa že může na místě zastoupit diecézní tajemník (L. Marceluch). Po dalších úkladech, zklamáních a

útrapách odešel F. M. Hník v září r. 1960 do invalidního důchodu a 28. dubna 1962, sedmapadesátiletý, umírá. Zapomenut by však rozhodně neměl být!

Z publikace Milan Salajka: Náboženské ideály a křesťanská angažovanost - Svědectví prof. PhDr. ThDr. h. c. Františka M. Hníka o počátcích a původním směřování Církve československé

PŘEKROČME SVŮJ VLASTNÍ STÍN!

Dokončení ze str. 1

soudem. Přiléváme-li oleje do ohně, ještě více se rozhoří. Proč to činíme? Záleží-li nám na společném Božím díle, nemůžeme nalézt lepší východisko k záchraně a očistě, než ve společných modlitbách, lítosti a pokání, než ve společném vyznání hříchů a prosbách za odpuštění. Vždyť všichni patříme k sobě a tvoříme jedno tělo, jehož hlavou je Ježíš Kristus (1K 12,12 nn). Ne společný soud - byť v početní převaze - ale společné vnitřní usebrání nám vrátí ztracenou důvěru. "Po jejich ovoci je poznáte," pravil Pán Ježíš k učedníkům a říká to i nám (Mt 7,16). A na jiném místě vyzývá: "Nesudíte, a nebudete souzeni; nezavrhuje, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám" (L 6,37-38).

Můžeme mít svůj vlastní názor, vyjádřit své přesvědčení, ale v Bohu jde naše lidské - nedokonale já - stranou. Jedině On nás může a také chce ve své jedinečné lásce znovu sjednotit a postavit na pevný základ, jímž je pro nás Kristus. A to potřebujeme všichni! - Když se Petr dokonce ptal, kolikrát má odpustit provinilému, Ježíš mu odpověděl: "Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát" (L 18,22). - Což nás tato slova dostatečně nešokují? Neberou nám z úst hanlivá slova kritiky, tvrdého soudu a stálého obviňování?

Odpověď se na první pohled zdá nesrozumitelná; teprve z hloubi jejího smyslu poznáme, jak je ohromující a nanejvýš úderná! - Značí odpuštění totální, to je naprosto úplné, dokonalé, vždy a za všech okolností, odpuštění trvalé, bez výhrad, bez hranic, bez podmínek, odpuštění takové, jakým dokázal odpuštět jenom Pán Ježíš, který v nehlubším ponížení, v té největší trýzni - i fyzické bolesti, ode všech opuštěn a sám, na kříži vyznal: "Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí" (L 23,34).

Takové odpuštění musí zahanbit i každého z nás. V něm také spočívá pravý smysl a význam Kristova kříže. Svědčí o nehlubší spravedlnosti, kterou Bůh přikryl lidské viny, svědčí o nekonečné Boží lásce a milosrdenství, svědčí o neustálém Božím odpuštění všem upřímně smýšlejícím lidem, kteří ve víře poznávají svoji lidskou nedostatečnost, ze srdce litují svých provinění a jdouce za Kristem se snaží nalézt pravou podobu a smysl svého života.

Základním a jedinečným vzorem je nám ve své odpuštějící lásce Pán Ježíš. Velikost jeho nezměrného milosrdenství můžeme vidět, poznávat a pro jeho hloubku - po pravdě řečeno - mnohdy jen tušit v jeho odpuštějících láskyplných činech. U Pána Ježíše nevětil zákon, ale převyšovala jej láska upří-

ně smýšlejícího srdce! - Proto jeho mocné skutky byly solí v očích farizejů, proto přiváděl k údivu a pohoršení mnohé zákoníky.

Jsmen-li fyzicky nemocní, užíváme léky, aby se naše tělo uzdravilo a vnitřně regenerovalo. Jsmen-li zatíženi psychicky, je třeba mít v zásobě ochotné srdce k odpuštění, abychom nezahynuli, duchovně se obnovili a jednali tak, jakoby se ta určitá věc ani nestala. Vždyť "nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla" (Ef 6,12). - Odtud máme nenávidět zlo, ale milovat hříšníka!

Zeptejme se nyní: Jak to vypadá s námi? Jaký je náš osobní vztah k našim bližním? Jak se chováme k sobě navzájem? - Vždyť i my jsme, jako ten Petr, Ježíšovi učedníci. I my se k němu hlásíme. I my vyznáváme, že je našim Pánem.

My - lidé - nemáme nárok na tvrdý soud, ale plné právo na vyznávající kajcnost. To jediné může zachránit naše společenství před Bohem, tak jako kdysi zachránilo před zkázou Ninivské. Čiňme pokání na odpuštění hříchů svých i svých bližních. Zachráníme tím nejen kaceřovaného hříšníka, ale především i sebe samé. Jen tak se nezatvrdíme a Bůh se od nás ode všech neodvrátí, ale slituje se nad námi! Nenalhávejme si, že jsme čistí! Obnovíme se, když s pomocí Boží ponese bremena jedni druhých. Tak naplníme zákon Kristův (Ga 6,2).

Bůh je mocný a svrchovaný Pán nejen pro své stvořitelské dílo, ale zvláště pro svou nezměrnou lásku a nekonečné milosrdenství. Právě v odpuštění nám vrací ztracenou radost, rozhojňuje naši vděčnost a dává sílu k činění dobrých skutků. Tuto pravdu může pochopit zvláště ten, kdo šel cestou marnotratného syna, kdo se dokázal vrátit domů, kdo poznal cenu odpuštějící lásky. "Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují" (L 15,7). Proto je v nebi větší radost nad jedním obráceným hříšníkem než nad devadesáti devíti spravedlivými.

Otec, který se mohl ze všech nejvíce zlobit na svého mladšího syna, mu naopak běžel vstříc naproti a z celého srdce se radoval. Odměnil ho zvláštními dary a nechal vystrojit výjimečnou hostinu. Neudělal z něho otroka či vězně, ale přijal ho za toho, kým byl už dříve před svým odchodem - za svého vlastního syna. - Takové požehnané ovoce přineslo prosté, upřímné odpuštění, ale především hluboká a milující otcovská láska. A tak se ptám: Nejsme zatím někde v polovině cesty a nechceme jako ten starší syn napravovat křivdy svými vlastními představami a mírou své vlastní spravedlnosti? Je to sice lidsky pochopitelné, ale je to v Božích očích správné?

ZPRÁVY

Blahopřání a dík

Milá sestro Němečková, oslavili jsme s Vámi Vašich požehnaných 85 let. Děkujeme Vám, milá sestro, že nesete na svých bedrech službu předsedkyně rady starších, že si uchováte optimismus i při vidění situace, která není vždycky růžová.

Přejeme Vám za radu starších i všechny účastníky bohoslužeb náboženské obce v Rokycanech zdraví, radost a spokojenost v životě i v práci a službě, kterou stále konáte.

Bůh buď s Vámi i s Vaší rodinou. (rst)

Slavnostní bohoslužby

Srdečně zveme na slavnostní bohoslužby k 40. výročí propůjčení kostelíka Jana Amose Komenského na Rabštejně Církvi československé a Českobratrské církvi evangelické v Kostelci nad Orlicí.

Děkovně bohoslužby se uskuteční v neděli 6. května v 9.30 h společně s Českobratrskou církví evangelickou. Slovem Božím poslouží bratr patriarcha dr. Tomáš Butta.

Těšíme se na setkání s vámi a vašimi blízkými v našem sboru. (rst)

Pozvánka na výstavu

Náboženská obec Plzeň-východ vze do Sboru Kristova kříže, Mikulášské nám. 11, na výstavu k počtě ThDr. Karla Farského. Výstava bude zahájena 20. května v 15 h slavnostní bohoslužbou, kterou povede bratr patriarcha, s úvodním slovem bratra faráře Mgr. Břetislava Bělunka, autora expozice. Výstavu můžete navštívit každé

pondělí a čtvrtek od 10 do 16 h až do 30. června a dále pak po předchozí domluvě (kontakt: 377 320 679 nebo 737 339 890).

(rst)

Zveme do Rokycan

V evangelické modlitebně se v květnu každý čtvrtek od 16.30 h konají májové svatodušní pobožnosti. Kážou:

3. května - bratr emeritní biskup Mgr. Milan Semilský

10. května - sestra farářka Mgr. Petra Vítková

17. května - bratr farář Mgr. Daniel Majer

24. května - bratr farář ThDr. Radek Hobza

31. května - sestra farářka Mgr. Libuše Hobzová. (rst)

Vzpomínka

Ve čtvrtek 26. dubna si naše církev připomněla druhé výročí úmrtí emeritního olomouckého biskupa ThDr. Vlastimila Žitka. (red)

Připomínka dr. K. Farského

Ústřední rada pořádá dne 15. června od 10 hodin v budově ústřední rady v Praze 6, Wuchterlova 5 konferenci s názvem Karel Farský a čeští modernisté v evropském kontextu – církevní a akademická mezinárodní konference u příležitosti jubilejní slavnosti k památce prvního patriarchy ThDr.

130 let od úmrtí slovenského buditele

Viliam Paulíny studoval na gymnáziu v Modre a v letech 1843-46 na evangelickém lyceu v Bratislavě. Byl žákem L. Štúra a po celou dobu své

politické činnosti zůstal věrným hlasatelem jeho idejí. Působil zprvu jako vychovatel, gymnazijní profesor a úředník státní správy. V roce 1861 přesídlil do Budapešti, kde vyvíjel bohatou literární činnost. Spolupracoval s Pešťbudinskými vedomostmi, sám vydával satirický časopis Černokňazník a beletristický časopis Sokol. V letech 1863-67 vydával oba listy ve Skalici.

Od roku 1867 žil v Martině, který se i Paulínyho zásluhou stal hlavním a uznávaným střediskem slovenských národních snah. Koncem 60. let se Viliam Paulíny stal politickým vůdcem Slováků. Od října 1866 byl prvním místopředsedou a duší Matice slovenské.

V březnu 1869 byl zvolen do uherského sněmu a jako jediný ze tří slovenských poslanců v něm tlumočil a hájil zájmy slovenského národa. Od roku 1870 stál v čele Slovenské národní strany, v říjnu 1871 se stal odpovědným redaktorem Národních novin. Do služeb národního zápasu Slováků dal i svoji literární činnost. Psal básně, pověsti, historické povídky i dramata. Jeho největší básnickou sbírkou je Zlatý prsten (1850), vrcholem dramatické tvorby Ludská komédia (1848). Historickou beletrii jsou jeho díla Trenčianský Matúš (1873) a Tatarský plen (1867).

Příjmení Tóth přijal V. Paulíny při svém sňatku v roce 1855. (V literární tvorbě vystupoval též pod pseudonymy Viliam Podolský a Marek Rozmarýn.) (red)

Sborový den v Náchodě

Při příležitosti svátku - Den matek - neděle 13. května - zveme k účasti na sborovém dni v Husově sboru v Náchodě s celodenním programem: * 9 h - bohoslužba, při níž vyslechneme duchovní písně ze staročeských kancionálů v podání souboru Calata z Ostravy. * po bohoslužbě vernisáž výstavy fotografií Václava Kovalčíka "Proměny lesoparku u Husova sboru v Náchodě". * 14 h - přátelské setkání s občerstvením v parku, za nepříznivého počasí ve Farského síni. * 16.30 - koncert vokálně-instrumentálního souboru Calata z Ostravy, který se představí třemi bloky písní: duchovní písně ze staročeských kancionálů, žákovské a studentské písně a lidové písně (vstupné 50 Kč). (rst)

KALENDARIUM – KVĚTEN

2. 5. 1852 - Zemřela v Praze **Bohuslava Rajska** (* 11. 7. 1817 v Rožmitále) - česká vlastenka. Společenskými středisky pražských vlastenců se na přelomu 30. a 40. let minulého století staly domácnosti advokáta J. F. Friče a lékaře V. Staňka. Ozdobou společnosti tu byla sestra paní Fričové a paní Staňkové - Antonie Reisová, vlasteneckým jménem Bohuslava Rajska. Krásná, vzdělaná a duchaplná dívka, jejíž básně "budily pozornost", byla jakousi vůdkyní družiny mladých dívek, které se již nechtěly spokojit s rolí hospodyněk a manželek, vzdělávaly se, psaly verše a snažily se najít své uplatnění v národním i společenském životě. Jedním z ideálů těchto "romantických předchůdkyň" pozdějších emancipačních snah bylo zřízení dívčího vzdělávacího ústavu. Rajska proto absolvovala učitelský kurs a jako první česká učitelka vedla od podzimu 1843 nejdříve soukromou, později veřejnou školu pro dívky do 15 let. (Pro starší posluchačky existovala Amerlingova škola v Budči již o několik měsíců dříve.) Dívčí škola B. Rajska získala velkou popularitu, netrvála však dlouho. Když se v srpnu 1844 Rajska rozhodla provdat za ovdovělého básníka F. L. Čelakovského, se kterým později odjela do polské Vratislavi, nebyla u nás jiná česká učitelka, jež by mohla ústav převzít, a tak byla škola zavřena. Již v dalším roce však přece jen našla Rajska své pokračovatelky. Byly jimi Eleonora Janáková a Františka Svatava Michalcová, později provdaná Amerlingová.

2. 5. 1967 - Zemřel v Praze **Jan Eisner** (* 26. 4. 1885 v Dolním Bradle, okres Chrudim) - historik a archeolog. Pocházel z početné sklářské rodiny, kde se řemeslo předávalo již od poloviny 18. století. Vystudoval v Chrudimi gymnázium a zapsal se na Karlo-Ferdinandovu univerzitu na obor dějepis a zeměpis. Po ukončení studia působil nejprve na různých pražských gymnáziích. Účastnil se 1. světové války a v roce 1919 se dostal jako voják s čs. armádou do Púchova na Slovensko a tuto zemi si velmi zamiloval. Zůstal zde a věnoval se pedagogické činnosti, nejdříve na gymnáziích v Martině a Bratislavě a od roku 1924 na Univerzitě Komenského v Bratislavě, kde přednášel nejstarší dějiny. Vychoval první slovenské archeology - Vojtecha Budinského-Kričku, Antona Točíka a další - a položil základ slovenské moderní muzeologie a archeologie. Vedl také první systematické archeologické výzkumy na Slovensku (Jasov, Donaš nad Hronom, Gajary, Stupava, Devínska Nová Ves, Devín a další) velmi širokého záběru. Byl tajemníkem Státního archeologického ústavu pro Slovensko, třídil staré, nahodilé sbírky z různých muzeí, a stal se zakladatelem Slovenského vlastivedného múzea v Bratislavě. Hodně cestoval po Evropě, aby se osobně seznámil s archeologickým materiálem. V roce 1939 se však rozhodl odstěhovat zpět do Prahy a na Slovensko se již ani po válce na delší dobu nevrátil. Zanechal rozsáhlé publikační dílo. *Zbierka pamiatok pravekých a pamiatok z počiatku doby dejinnej v múzeu v Turčianskom Sv. Martine* (1921) je vůbec první stručný nástin pravěkého vývoje Slovenska, který předcházela jedné z jeho nejvýznamnějších knih *Slovensko v pravěku* (1933). Významné jsou však i práce zaměřené na slovanské a avarsko-slovanské období (*Slovensko a Podkarpatská Rus v době hradištní, Pohřebiště ze střední doby hradištní na Slovensku, Devínska Nová Ves, Rukovět slovanské archeologie*). Zasloužil se rovněž o vydávání sborníku *Vznik a počátky Slovanů*.

4. 5. 1802 - Došlo ke zrušení doživotní vojenské služby, místo ní byly zavedeny tzv. kapitulace na určitý počet let (pro pěchotu a vozatajstvo 10 let, pro jezdecko 12 let, pro dělostřelectvo a ženisty 14 let). Již v roce 1811 byla délka vojenské služby stanovena jednotně na 14 let. Když voják tuto dobu odsloužil, mohl nastoupit novou kapitulaci s některými výhodami nebo byl z armády propuštěn. Teprve patentem ze 14. 2. 1845 byla vojenská služba zkrácena na 8 let. 4. 5. 1977 - Zemřel v Praze **Karel Höger** (* 17. 6. 1909 v Brně) - slavný herec. 6. 5. 1757 - Bitva u Štěrbohol (u Prahy), v níž bylo rakouské vojsko pod velením Karla Lotrinského poraženo pruským vojskem.

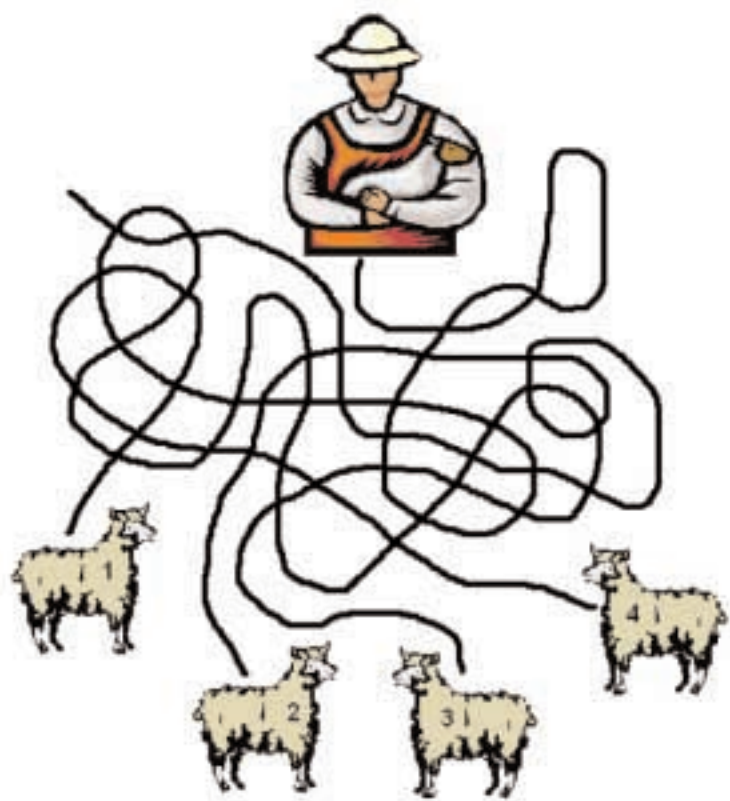
6. 5. 1877 - Zemřel v Martině **Viliam Paulíny-Tóth** (* 3. 6. 1826 v Senici) - slovenský politik, publicista a spisovatel - viz i další podrobnosti na této straně. 6.-13. 5. 1917 - V Kyjevě se sešel III. sjezd Svazu česko-slovenských spolků na Rusi (dvě třetiny delegátů tvořili zajatci), který v rezoluci uznal pařížskou radu za nejvyšší autoritu zahraničního odboje. Současně byla na sjezdu vytvořena Odbočka Československé národní rady na Rusi, vrcholný orgán československého odboje v Rusku v letech 1917-1918. Předsedou odbočky byl T. G. Masaryk (od 16. května 1917 do 7. března 1918) a B. Pavlů (od srpna 1918), místopředsedou B. Čermák. Odbočka zanikla 14. prosince 1918.

6. 5. 1987 - Zemřel v Praze **Karel Plicka** (* 14. 10. 1894 ve Vídni) - výtvarník, fotograf, filmový režisér, folklorista a hudební vědec. Roku 1913 absolvoval učitelský ústav v Hradci Králové, poté studoval hudební vědu, etnografii s dějinami umění na Univerzitě Komenského v Bratislavě. V letech 1937-39 se stal zakladatelem a vedoucím první filmové školy na Slovensku. Soustavně sbíral a dokumentoval písně a všeobecně lidovou kulturu. Bohatý materiál zachycoval na filmový pás (*Za slovenským ľudom*, 1928-29; *Po horách, po dolách*, 1929; *Zem spieva*, 1930-33), později jej částečně zveřejnil i v knižních publikacích: dvoudílný *Český zpěvník* (1961), *Slovenský spevník* (1961). Vydal rovněž několik knih fotografií (*Slovensko*, 1937; *Praha ve fotografii Karla Plicky*, 1940); fotografování se od 50. let věnoval téměř výhradně (*Pražský hrad*, 1952; *Vltava*, 1959; *Československo*, 1974; *Procházky Prahou*, 1976; *Vlast líbezná*, 1979). Byl spoluautorem rozsáhlého folkloristického díla *Český rok v pohádkách, písních, hrách a tancích, říkadlech a hádankách* (vydáváno od roku 1944), které zejména za okupace sehrálo národně "buditelskou" úlohu. (red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

MOJE OVCE SLYŠÍ MŮJ HLAS

Která ovečka slyší hlas svého pastýře a běží k němu?

(Řešení z minulého čísla: Mám tě rád)

Jana Krajčířiková

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz